

26. Vår JESU! Du, som sjelf på
 Korset lidit, Som bårvad, skalf, och
 Dig af ångest wridit, Hjelp, HER-
 re, hjelp, och war om Folket mån,
 Bålsigna Du båd Rike, Kung och
 Ständer, Slå aldrig os så hårdt
 med Dina Händer, Som
 Lisabon.

GS 1491

En helt ny,

och

Högst estertänkelig

Sisa,

Om Det

Ulyckliga Lisabon;

Kongl. Residense Staden i Por-
 togal, som år 1755, den 1 No-
 vember af Jordbåfning alldeles
 förstördes och af Jorden up-
 slukades, hwilket här i Wi-
 san tydeligen Be-
 skrifwes.

• Sjunges som: Min dag är all, min Sol är
 nedre runnen ic.

Tryckt i Geste, 1784, och kostar en half R.
 Exemplaret.

Hos E. P. Sundquist.

I.

Sjelp Himla-makt! hur skräckligt
är dit dunder, när sådan Stad
i ögnblick måst gå under, En jor-
dens pratt, et härligt Lissabon; Dlyck-
ligt Folck, på hwilka GUD blir wre-
der, Så Kungars Borg och Fästen
ramla neder Med skräck och dån.

2. Kom usla lif! At här Er wan-
makt spegla, Hur snart i qwas Dit
högmodss-Skepp kan segla, När HER-
ren sjelf slår til sin Gotapall, När jord
och berg, och Folck och Land förstöres,
Ack Himmel! snart bland Tusend men-
skjor höres Båd knall och fall.

3. Athen förgås, et Babel, ände ta-
ger, Men tidens makt des fågring lång-
samt gnager; Då Lissabon på någre
timmar föll: En Stad, som så i äl-
der eftergifwit, En Stad, hwars dnyrd
til högsta spetsen klifwit Ej längre höll.

4. Hwem hade trodt, at Året Sjut-
tonhundra Och Femtiseu så oårhört
skull dundra, Jordbäfning nu den Orten
slagit full, Som jordisk makt med Folck
miljoner, Med storm, och kraft,
med

med bomber, och canoner Knappt win-
na skull.

5. November kom, des första Dag
framträdde På Solens Wagn, och sig i
Purpur klädde, Ny Tolfte-del af året
början tog; Men denne dag för män-
gom blef den sista, Nytt hopp, ny tid
ny kraft de alla mista, Och afwund log.

6. Ack store GUD! här rasad' wist
naturen, Dlyckligt spel för menskior
och för djuren, Nu natten sågs, för
dagen lupit om; längst söder ut Och
ända hit til norden, Et rykte flög, för-
skräckt, som sjelfwa jorden, Med sorg-
bref kom.

7. Det war ej Pest, som Landets styr-
ka tårde, ej Grannars wäld, ell' Krigs-
rop dem förårde, För Hungers nöd de
ingen trån-död fått: Men jordens gap i
blinken dem upslukat, Och HERrans
Hand sin wredes-blixter brukat Med
skott på skott.

8. Os all ihop, som sådan tidning hör-
de, Des wifhet in i märke och hjerta rör-
de, Ack roptes här: GUD stå os arma
bi! Hur såfångt nu på jord at wärde sät-
ta? Ack Himmel! will du gå med os til
rätta, Hwad sware wi?

9. En

9. En ömkelig Bild för våra Ögon
wistes Af denne Stad, hwars namn så
allmänt pristes: Wart öra än des Bäf-
ning höra tycks: Wi liksom se, hur jor-
dens grunder håfwas, Hur Folck och få
af grus och stenar qwäfwas, Til af-
grund trycks.

10. Förkräcklig Dag! Här stupa
Hwar om annan: En del språng ut
med sår i Rugg och pannan, Men föl-
lo straxt halfdöde ned til jord: För Eld
och dån båd' Syn och Hörsel miste, Och
i sin nöd ej minsta räddning wiste, För
slag och mord.

11. Knappt Domsens Dag så hastigt
kan frambräta, När alt förgås på hela
jordens nta: Här gingo Folck med Tus-
send systors slag: En swor, en bad, en
drack, en sof en lekte, En låg i kur, en
ann med Bruden smekte På denna Dag.

12. Här rördes alt: Här tycktes nöjet
råda: Barn, Qwinnor, Män, man om
hwarannan skåda, I dans, i lek, mångt
syndigt tidsfördrif: När Jordens kräk
mot Himlens Konung trotsa, Då kan
Han snart med hämdens wiggas krossa
Miskioner Lif.

13. En håpnad stor, en Brådöd utan
life

life, De spåda Barn snart hunno Him-
melrike Från lunda, sång, och Mödrars
ömma Bröst: Den enas Arm den an-
dras Hals omwefde, Och bland den
hop, som ännu stod och lefde, Sang
ringa tröst.

14. Sky höga Tron, Hus, Kyrkior,
och Palatser, I hast förswan, och läm-
na toma platser: All Helgons Slätt
på alla Helgons Dag, Då wantros
bruk afgudiskt wis tilredas, Det kun-
de ej af alla Helgon fredas För HER-
rans slag.

15. GUDS wrede sägs ej utan orsak
brinna, Då just et hus, hwars blodskuld
hwar kund finna, Der dagligt höls en
gryn Inqwisition, Nu ramla först, och
sig i stoftet gjömde, Då arme lif man
här til döden dömdes För Religion.

16. Nu högmot stalp, och hela af-
grunds sätet Fick sådan knäck af Guda-
Majestätet, Som wäl förtjent så Gud-
lös domstol här: Förblindadt nit, som
Folck och samwet mördar, Och under
skjen af Lag sig sielf blott wördar, Så
straffas plår.

17. Widskepeller, afleswor, Mensko-
funder, Med diktadt kram af allslags
blin-

blinda under, Der Helgous namn miss-
bruktes ynligt wis, På en gång nu sin
hela kraft förlora, När Högsta Hand,
hwars krafter äro stora, Tog fram
sitt ris.

18. Mån Skaparn tål, at här det
ena djuret tilbedja skall det andra Crea-
turet, För det de ha, i Tiden dygder
gjordt? Nej tjena GUD, från den du
lifwet börja, Han är dit alt, och Han
kan dig försörja, I smått och stort.

19. Naturen ju, blot denne HERren
lyder, Och genom den Han sjelf sin makt
uttyder, Eld, Watn, Luft med Jordens
grofwa mull, At Element måst til Hans
ära lämnas, Och just med dem plår Han
på menskior hämnas, Af wrede full.

20. O Lisabon! Din död wi aldrig
glömma, Men på ditt stoft et sorgligt
minne glömma, Af hwad du war, och
hwad du intet är: Din Grasskrift sätts
med häpnad af de Händer, Som du ej
sedt, och ej af dina Länder Sitt ursprung
bår.

21. Du härliq stod, som Rom och
Prag, uphögder På stora Berg, och lef-
de rätt förnögder, Din Rikdoms Flod ur
Handlens fjällor bröt; Men jordens
swalg,

der Folcket, tyngre börda, An
Husen' war: ty de sin GUD ej wör-
da, Dem inneslöt.

22. Man funnit har Heraklea i jor-
den, En gammal Stad, der Jordom
Offer-Borden, Af Kommerskt Folck blef
satt som skådas får: Wår efterwerld,
tord' hända och lår hafwa, den äran at
ur jorden dig upgrafwa Om Tusend år.

23. I Menskjo-Lif, som werld och flät-
tja söken, I kråland stoft, som Himlens
wrede öken, Förskräcken Er för Håmn-
de-Dagens Ljus! När Grannens wagg
begynner håstigt brinna, Då är wist tid
at söka räddning finna För Eget hus.

24. Hur mången Stad förtjent et li-
ka öde, Om alla de skull bli af stenar dö-
de, Som reta GUD på skändligt sätt
och wis All jorden wist sin stora ragg skull
skaka, Och största hop af Menskior fingo
smaka På samma spis.

25. Nog finnes straff, fast jorden icke
båfwar: Et syndigt Folck i tusend fa-
ror swåfwar, Månn sjukdom, frig, och
hunger ej förslår? O Högsta makt, vårt
arma Land beskydda, Så Huswudstad,
som lägste by och bydda, För lika sår.

26. Wår